

Miroslava Salajková

NEBIJTE NEVĚRNÍKY

Humorné příběhy o lidech
a zvířatech, co se pletou do lásky

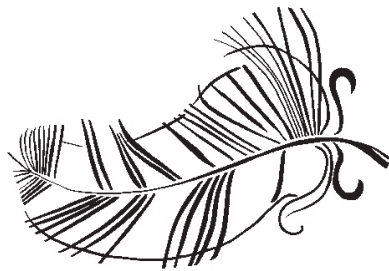

KAZDA

Miroslava Salajková

NEBIJTE NEVĚRNÍKY

Humorné příběhy o lidech
a zvířatech, co se pletou do lásky

KAZDA

Pokud tato publikace obsahuje odkazy na webové stránky třetích stran, nepřebíráme za jejich obsah žádnou odpovědnost, protože je nepřijímáme za své, ale pouze odkazujeme na jejich stav v době prvního zveřejnění.

Elektronické vydání:

Vydalo Nakladatelství KAZDA, s.r.o.

Všechna práva vyhrazena.

Datum poslední aktualizace: říjen 2025

ISBN: 978-80-7670-273-8

Vytvoření elektronické verze: [Sandstudios](#), 2025

Papírové vydání:

Vydalo Nakladatelství KAZDA, s.r.o., v roce 2025

Nové sady 2, 602 00 Brno

www.knihykazda.cz

info@knihykazda.cz

tel.: +420 725 518 237

Miroslava Salajková

Nebijte nevěrníky. Humorné příběhy o lidech a zvířatech, co se pletou do lásky.

1. vydání

Ilustrace na obálce: Kristýna Franková

Ilustrace a grafická úprava: Kristýna Franková

Jazyková redakce a korektura: Marek Chvátal

Tisk a vazba: FINIDR, s.r.o., Český Těšín, Česká republika

ISBN: 978-80-7670-254-7

Naše knihy dodávají na trh Euromedia Group, KARAVELA, Kosmas, Pavel Dobrovský – BETA a Knižní velkoobchod PEMIC.

Knihy lze zakoupit v knihkupectvích nebo výhodně přímo u nakladatele na info@knihykazda.cz.

Úvod

Už počtvrté jsem zažila tu hřejivou chvíli, kdy se mi ozval nakladatel pan Kazda a oznámil, že mou knížku povídek vydá. Věřte, je to opravdu pocit luxusu a sebevědomí jde na chvíli až do oblak. Ale jenom na chvíli, nebojte, netrpím sebeláskou a stojím nohama pevně na zemi.

Chtěla bych poděkovat Nakladatelství Kazda za další šanci, kterou mi dalo, a slibuji, že se u *Nevěrníků* budete bavit. Zdánlivě neuvěřitelné příběhy se skutečně staly, přinesl je život. A nebudete číst jen o nevěrnících, ale také o lásce, zradě, lidských přešlapech, zvířecích instinktech a usmíření. A věřte nebo ne, já nevěru nepovažuji za nejhorší věc, která se vám může přihodit. Po čase zjistíte, že to byl dar, že to byla síla, která vás odtrhla od toho nepravého a přivedla vás k někomu nebo něčemu jinému. Trápit se zradou v lásce je lidské, ale vězte, že i nevěrník zažívá své soukromé pekličko a není mu dobře na duši. A většinou ve finále dojde, už s hlavou chladnou, k poznání, že výměnou nevydělal, ale to už je jiná kapitola. Nebijme tedy nevěrníky, ale nejen je – nebijme ani hlupáky, jazyky pomlouvačné či závistivce, nemají na růžích ustláno a se stoprocentní pravděpodobností je to, co zaseli, dožene. Nenechme si od nich kazit radost. Vydejme se vstříc novým výzvám a *nezpěňujme vitriol a vápno nehašené*, ale užívejme si života beze všech, kteří nás obklopují chaosem a zlem. Jsem optimista, každý problém se snažím vyřešit do dvou dnů hlavně sama v sobě a vám to doporučuji taky. Život je krátký a bez záruky. Vydejme se naproti všemu novému, pěknému, harmonickému, a pokud vás na této cestě potká nečekaně láska nebo přátelství, neváhejte, ať je vám třicet, nebo šedesát.

Tuto knihu s vděčností věnuji přátelství, které neodmyslitelně patří ke spokojenému životu a pocitu štěstí. Jak říká básník, někdo v knize přátelství sotva listoval a někdo napsal pár řádků; blaze tomu, kdo napsal celé sloky.

Nebijte nevěrníky

Ivana už věděla, že její manželství je u konce. To, co ji v mládí na manželovi přitahovalo, se stalo nesnesitelným. Když se brali, snažila se na nátlak toho egocentrického spratka změnit, aniž věděla, že každého, kdo vás měsíc po svatbě vyzývá, abyste se změnila, máte poslat přesně mířenou ranou s rozběhem do pryč. Ale nestalo se a Ivana už kroutila dvacátý rok ve vztahu, který jí přinášel jen málo pěkného. Nehodlala si ale jen tak mírnix týrnix odepřít tu potěchu a svého manžela, v té chvíli bezmocně zamilovaného do mladičkého masíčka, trochu potrápít. Jeho vztah s dívkou jen o pár let starší než jejich dcera se mu jevil jako ta největší láska, pro kterou stojí za to trpět a položit na obětní stůl své dvacetileté manželství. Mládě bylo velmi radikální a chtělo rozvod. Už se vidělo v právě dokončeném domě a v Ivanině autě a s kabelkou od Lojzka Vitonů přes ramínko. Tu Ivana neměla, ale mládě si ji přisnilo. Sbalit staršího troubu, který se jeví jako pracháč, a omotat si ho kolem prstu. Ó, jak profláknutý příběh!

Ale k věci. Karel se doma moc nezdržoval, vždycky si našel výmluvu k dřívějšímu odjezdu na svůj týdenní pracovní pobyt. Ivana po jeho košilaté epopeji nijak nepátrala, leč telefony jsou metla moderních vztahů, to mi věřte! Ó lásenko, je mi tak smutno, těším se na tebe a na tvé voňavé náruči, blábolil pětáctýřičátník Kája a v duchu vzpomínal, jestli tak silný pocit zažil s Ivanou. Určitě ne! To by si přece musel pamatovat. Tohle je ta pravá láska, ta velká láska, kterou s Ivanou nikdy nezažil. Klára je tak nádherná a má dobré srdce! Ivana byla celkem v obraze, a když našla Karlovy zápisky, které evidentně postrádaly ráció a dokazovaly, že si zoufalý milovník neumí v hlavě srovnat tři lidi, rozhodla se udeřit.

„Karlíku, ty si píšeš ‚můj milý deníčku‘?“ řekla a ukázala na černý blok popsaný velkým trápením malého muže. Ivana ani nechtěla věřit, že tenhle uzlíček trapnosti řídí oddělení o padesáti zaměstnancích.

Karel zbledl a přešel do protiútoků. To zbabělci často dělají.

„Co mi lezeš do věcí,“ vyštěkl na svou zákonitou manželku a spěšně se balil.

„Myslím, že bychom si měli popovídat,“ otevřela Ivana žhavé téma lásky a zrady. Dnes už jen zrady, blesklo jí hlavou.

„Nechci se rozvádět, už jsem to s ní několikrát skončil, ale ona se zhroutila,“ jal se popisovat učebnicovou ukádku manipulace té méně zamilované tím více zamilovaným.

„Třese se a nejlí,“ klesl na hlase Karel.

„A co já s tím? No jo, tak se budeš muset rozhodnout, aby slečna zase začala papat,“ chtěla Ivana zakončit nepřijemný rozhovor. Jenže Karel jako by čekal, až se Ivana teleportuje do role ségry, a začal se jí svěřovat. Ivana nevěřila vlastním uším. On si opravdu ten blbeček myslí, že mu bude Ivana pomáhat odstranit milenkou, která začala vyvádět? Ivana pro něj byla jen překážka, stín, vzduch. V ložnici nespál, protože chtěl být Kláře věrný a Ivanino usínání ho vůbec nezajímalo. Dcera už je téměř dospělá, pochopí mě, utěšoval se Karel. Na tenise už s ní nebyl, ani nepamatuje, ale co? Vždyť s ním otec taky nikam nechodil, maximálně mu koupil kolo, utěšoval své chabé svědomí a ještě vachrlatější smysl pro otcovskou povinnost.

Rozvod proběhl v klidu. Ivana neurotika Karla nepřemlouvala, aby zůstal, a ten vyrazil za svou šťastnější metou. Proběhla klasická výměna manželky s euforií, svatbou a svatební cestou do exotiky, kde se novomanželé tetelili blahem nad svou zlegalizovanou láskou. Ivanu až překvapilo, jak málo jí Karel scházel a jak málo ji to zaskočilo. Ať jde k čertu, řekla si. Po čase se dozvěděla, že opravdu k čertu šel, ale to už byl jiný příběh. Zjistila, že poslední roky žila vlastně sama.

Ivana si pořídila kocoura. Neměla na dvounohého společníka mužského rodu ani pomyšlení, i když o nápadníky neměla nouzi. Mladí, staří, hezcí, oškliví, chudí i bohatí, ti všichni se začali o Ivanu zajímat. Jenže, jak se říká, opářená kočka se bojí i studené vody a Ivana všechny odmítala. Zato kočku si vždycky přála, často se dokonce dívala na chovné stanice, ale nakonec si vzala moc pohledného kocoura z útulku. Byla to náklonnost na první dobrou. Ležel si v zařízení pro opuštěná zvířata v houpací síti a zdola jej pozorovalo několik rozdyčtých kočičích slečen. Nejevil o ně zájem, asi proto, že snil o jiném způsobu života.

„Tehle bude můj,“ řekla si Ivana pro sebe a dodala: „Aspoň nebude nevěrný a nebude mi lhát.“

Nato byl kocour ze svého pelechu u stropu velké klece vyštván. Moc se mu nechtělo. Pochopil, že jeho dosavadní život v harému průměrně vyhlížejících koček končí, a nebyl úplně rád. Ivana mu hned naslibovala super bejvák, kapsičky dvakrát denně a zahálku k tomu.